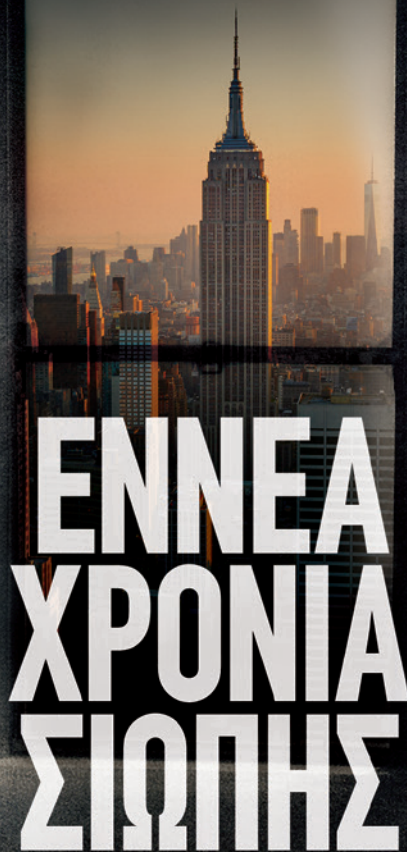

ΧΡΥΣΗΙΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 2.000.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΕΝΝΕΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΙΩΠΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Εννέα χρόνια σιωπής**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσίδα Δημουλίδου
ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Χρυσίδα Δημουλίδου, 2022
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Engel Ching/Shutterstock, Magdalena Żyźniewska,
Peter Liepke/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2022, 5.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-4527-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

ΕΝΝΕΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΙΩΠΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΠΡΑΪΑΝ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΜΑΛΟΪ

συγγραφέας, 46 ετών, ελαφρώς γκριζομάλλης,
με κοντό μούσι, γοητευτικός και αριστοκρατικός.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΦΑΛΛΟΝ

πρώην αθλητής και νυν προπονητής
του μπέιζμπολ, 45 ετών, μωδής, λίγο ατσούμπαλος.

ΜΑΝΟΝ ΡΙΒΕΡΣΤΟΟΥΝ

28 ετών, γοητευτικό, σέξι,
λαϊκό κορίτσι, πολύ ωραίο σώμα.

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ 1η

ΜΠΡΑΪΑΝ – ΝΤΑΝΙΕΛ

Νέα Υόρκη, Μανχάταν, 1995 – απόγευμα – διαμέρισμα Μπράϊαν.

Φθινοπωρινή μέρα στο East Village. Ακούγεται κλασική μουσική. Ένα καλοβαλμένο εργένικο διαμέρισμα. Αριστερά η κυρία είσοδος, δίπλα της στην κρεμάστρα κρεμασμένα καμπαροντίνα, κασκόλ και καπέλο. Φόντο δύο στενόμακρα ψηλά παράθυρα από αυτά που ανοίγουν προς τα πάνω, με θέα ουρανοξύστες και ανάμεσά τους μια στενόμακρη βιβλιοθήκη φορτωμένη βιβλία. Μπροστά από τα παράθυρα και τη βιβλιοθήκη ένας καναπές, μια πολυθρόνα και ένα τραπεζάκι. Δεξιά στη γωνία ένα τζάκι και πάνω του ένας καθρέφτης, παραδίπλα ένα γραφείο με γραφομηχανή, μια στοίβα λευκών χαρτιών, μολύβια, τηλέφωνο, ένα επιτραπέζιο ρολόι και ένα πορτατίφ και στον τοίχο από πάνω μια τεράστια κορνιζαρισμένη ασπρόμαυρη φωτογραφία πίνακας με θέμα το Δουβλίνο. Παραδίπλα μια μεσόπορτα.

Ο Μπράϊαν Τζόναθαν Μαλόι φορώντας τα γυαλιά του καθισμένος στο γραφείο πληκτρολογεί στη γραφομηχανή αφοσιωμένος στο κείμενό του. Ακούγεται δυνατά ο ήχος από το πληκτρολόγιο. Σταματά γράφει μια σημείωση στο χαρτί δίπλα του, ξαναδιαβάζει το κείμενο και μετά σουφρώνοντας το πρόσω-

πο το τραβά απότομα από τη γραφομηχανή, το τσαλακώνει και το πετά στον κάδο σκουπιδιών δίπλα του. Βγάζει τα γυαλιά του και πιάνει το κεφάλι του με τα δύο του χέρια που ακουμπούν επάνω στο γραφείο και το κουνά απελπισμένα. Μετά σηκώνεται απότομα όρθιος.

ΜΠΡΑΪΑΝ

(Αγανακτισμένα) Διάολε, ξεκόλλα επιτέλους Μπράιαν, χάρεις πολύτιμο χρόνο! Ο Μάρτης είναι πολύ κοντά.

Κάνει μια βόλτα σκεφτικός, ξανακάθεται στο γραφείο, παίρνει ένα λευκό χαρτί από τη στοίβα, το βάζει στη γραφομηχανή και αρχίζει να πληκτρολογεί ξανά. Ακούγεται το κουνούνη της πόρτας. Ο Μπράιαν γυρίζοντας το κεφάλι κοιτά ξαφνιασμένος προς το μέρος της.

ΜΠΡΑΪΑΝ

(Ενοχλημένος) Όχι... όχι, τώρα!

Η πόρτα χτυπά με δύναμη. Ο Μπράιαν σηκώνεται νευριασμένος και την πλησιάζει.

ΜΠΡΑΪΑΝ

(Δυνατά) Δε θέλουμε τίποτε από τα άθλια προϊόντα που μας πλασάρετε. Έχουμε ό,τι χρειαζόμαστε. Σας παρακαλώ πολύ μη μας ενοχλείτε!!

Η πόρτα ξαναχτυπά.

ΝΤΑΝΙΕΛ

(Η φωνή του ακούγεται από έξω) Άνοιξε επιτέλους Μπράιαν, ο Ντάνιελ είμαι!

Ο Μπράϊαν ανοίγει την πόρτα και ο Ντάνιελ μπαίνει με φόρα ντυμένος με αθλητική φόρμα, μπουφάν και καπέλο του μπέιζμπολ. Κοιτάζει τον φίλο του με ένα τεράστιο χαμόγελο.

NTANIEΛ

Επιτέλους!! Αν δεν περάσω εγώ από το σπίτι σου να σε δω, ούτε που θυμάσαι πως έχεις έναν φίλο...

ΜΠΡΑΪΑΝ

(Αρκετά ξαφνιασμένος) Ντάνιελ, πώς από εδώ τέτοια ώρα, δεν είσαι σε προπόνηση;

NTANIEΛ

Χρόνια πολλά Μπράϊαν, να σε χαιρόμαστε και να μας χαιρέσαι.

ΜΠΡΑΪΑΝ

Μπα, και για ποιο λόγο όλες αυτές οι χαρές;

NTANIEΛ

Δώδεκα Νοεμβρίου σήμερα κι αν θυμάμαι καλά, έχεις γενέθλια, έτσι δεν είναι; Όμως πέρα από αυτό, γιορτάζουμε και την επέτειο μιας φιλίας που κρατά τριάντα πέντε ολόκληρα χρόνια. Ήρθα λοιπόν να σε ξεκολλήσω από εδώ μέσα και να πάμε να ξεφαντώσουμε.

ΜΠΡΑΪΑΝ

(Κάπως ενοχλημένος) Έχω γενέθλια σήμερα; Ούτε που το θυμόμουν... αλλά ούτε που με ενδιαφέρει...

NTANIEΛ

Τι θα πει δε σ' ενδιαφέρει; Τα γενέθλια, είναι η πιο σημαντι-

κή μέρα της ζωής μας φίλε μου. Μας θυμίζουν την είσοδό μας σ' αυτό τον κόσμο και όλοι οι άνθρωποι στον πλανήτη, τα γιορτάζουν και τα τιμούν με τούρτες και σαμπάνιες.

ΜΠΡΑΪΑΝ

Τέλος πάντων... δεν ξέρω τι κάνουν οι άλλοι άνθρωποι του πλανήτη, εγώ εργάζομαι Ντάνιελ, κι όπως γνωρίζεις πάρα πολύ καλά, όταν εργάζομαι δε μου αρέσει να με διακόπτουν, πολύ περισσότερο για γλέντια και ξενύχτια!

ΝΤΑΝΙΕΛ

Μα έχεις γενέθλια σήμερα Μπραΐαν!

ΜΠΡΑΪΑΝ

Και λοιπόν; Αλλάζει κάτι; Για μένα, όλες οι μέρες, ακόμη και τα Χριστούγεννα και η Πρωτοχρονιά, είναι μια μέρα όπως όλες οι άλλες και δε βλέπω καμία διαφορά!

ΝΤΑΝΙΕΛ

Αυτό είναι που με τρομάζει σε σένα.

ΜΠΡΑΪΑΝ

Ποιο δηλαδή;

ΝΤΑΝΙΕΛ

Για πες μου, φίλε μου, πόσα χρόνια ζωής κλείνεις σήμερα;

ΜΠΡΑΪΑΝ

Πόσα; (Σκέφτεται) Εεεεε, νομίζω τα σαράντα πέντε...

ΝΤΑΝΙΕΛ

Χα! Καλά κάνεις και νομίζεις, γιατί κλείνεις τα σαράντα έξι

φίλε μου και σε τέσσερα χρόνια θα κλείσεις τα πενήντα. Και ξέρεις τι θα πει πενήντα;

ΜΠΡΑΪΑΝ

Λες να μην ξέρω; Μισός αιώνας.

ΝΤΑΝΙΕΛ

Ακριβώς! Μισός αιώνας ζωής, που σημαίνει, πως αν ο μέσος όρος ζωής ενός ανθρώπου είναι τα ογδόντα, του μένει ένα τρίτο ακόμη να γλεντήσει και να χαρεί... τρόπος του λέγειν δηλαδή, γιατί τι να γλεντήσει έτσι όπως θα είναι χούφταλο;

ΜΠΡΑΪΑΝ

Δε μου λες, μου κουβαλήθηκες τόσο δρόμο, από την άλλη άκρη της Νέας Υόρκης για να μου κάνεις μαθήματα βιολογίας;

ΝΤΑΝΙΕΛ

Ήρθα να σου υπενθυμίσω, πως ο χρόνος τρέχει πολύ γρήγορα κι εσύ τον χαραμίζεις εδώ και χρόνια κλεισμένος σ' αυτό το σπίτι, αφήνοντας τη ζωή να χαραμίζεται μέσα σε κλειστά παράθυρα. (Δείχνει τα παράθυρα) Φαντάσου πόσο χαμένος είσαι στην κοσμάρα σου, που δεν ξέρεις καν πόσο χρόνων ακριβώς είσαι.

ΜΠΡΑΪΑΝ

Ένας χρόνος πάνω, ένας κάτω το ίδιο μου κάνει... δε χάθηκε ο κόσμος, ούτε βλέπω κάποια διαφορά.

ΝΤΑΝΙΕΛ

Τη βλέπω όμως εγώ...

ΜΠΡΑΪΑΝ

Μπα, και τι βλέπεις;

ΝΤΑΝΙΕΛ

Πως κλεισμένος εδώ μέσα από το πρωί ως το βράδυ, χάνεις μέρες και χρόνια... *(Βγάζει το μπουφάν του και το πετά στον καναπέ)* και πως αν δεν υπήρχε και η ανάγκη να τρ αφείς, ούτε που θα σε έβλεπε μάτι ανθρώπου... Και όλα αυτά για τη συγγραφή, σιγά δηλαδή το σπουδαίο πράγμα.

ΜΠΡΑΪΑΝ

(Χαμογελώντας αδρά) Πότε θα ωριμάσεις Ντάνιελ; Σε ξέρω από παιδί, όμως εξακολουθείς να παραμένεις παιδί ή να φέρεσαι σαν παιδί. Η συγγραφή για την οποία δυστυχώς έχεις μαύρα μεσάνυχτα, δεν είναι εύκολη υπόθεση, ούτε παιχνίδι όπως αντιμετωπίζεις εσύ τη δική σου δουλειά. Για να γράφεις ένα βιβλίο πρέπει πρώτα να ξεράσεις τα σωθικά σου...

ΝΤΑΝΙΕΛ

Διαφωνώ κάθετα μαζί σου. Η δουλειά που επιλέγουμε να κάνουμε, πρέπει πάνω από όλα να μας ευχαριστεί και να μοιάζει με ευχάριστο παιχνίδι, να γουστάρεις να παίζεις μαζί του. Αν είναι να ξερνάμε τα σωθικά μας, τότε είναι αρωστιά...

ΜΠΡΑΪΑΝ

Τότε είμαι τελικά απελπισμένα άρρωστος με τη συγγραφή γιατί εγώ δεν μπορώ να τη δω ως παιχνίδι, παρά μόνο πολύ σοβαρά... άσχετα αν εκείνη δε με θέλει...

ΝΤΑΝΙΕΛ

Σε θέλει και σε παραθέλει, απλά σαν γυναίκα που είναι, κώνει τα πείσματά της... Όμως κακώς που την έχεις πάρει τό-

σο σοβαρά, οι γυναίκες έτσι και το καταλάβουν αυτό, σε φτύνουν, γι' αυτό άκουσέ με και άσ' τη να πάει στην ευχή, τουλάχιστον για σήμερα.

ΜΠΡΑΪΑΝ

(Μελαγχολικά) Με φτύνει εννέα χρόνια τώρα... σαν πολύ μεγάλο διάστημα δεν είναι; Δε γνωρίζω καμιά γυναίκα που να πεισμώνει για τόσο πολύ...

ΝΤΑΝΙΕΛ

Φτωχέ μου φίλε, πόσο λίγο ξέρεις τις γυναίκες... Ένα θηλυκό είναι ικανό να σε στείλει στον παράδεισο με τα χάδια του ή στην κόλαση και να σε τρελάνει με τα καπρίτσια του... Και μπορεί να μην ξέρω να γράφω σωστά, ακόμη και μια απλή πρόταση ή να μην έχω τη δική σου μόρφωση, όμως αν γνωρίζω κάτι πολύ καλά, αυτό είναι οι γυναίκες...

ΜΠΡΑΪΑΝ

(Ειρωνικά) Πάνω σ' αυτό δε θα προβάλω καμιά αντίρρηση και ομολογώ πως οι εμπειρίες σου είναι δυσανάλογα μεγαλύτερες από τις δικές μου...

Ο Ντάνιελ πηγαίνει στη βιβλιοθήκη, ανοίγει ένα ντουλάπι που έχει ένα μπουκάλι με ουίσκι και ποτήρια. Βάζει ποτό στο ένα ποτήρι και το πίνει μονοκοπανιά. Μετά βάζει και στα δύο και πλησιάζοντας τον Μπράϊαν του δίνει το ένα.

ΝΤΑΝΙΕΛ

(Το σηκώνει στον αέρα) Και που έχω εμπειρίες δε βλέπω καμιά διαφορά στο αποτέλεσμα... μόνος εσύ, μόνος κι εγώ... Χρόνια σου πολλά φίλε μου, στη φιλία μας και να έχεις μακροζωία...

ΜΠΡΑΪΑΝ

(Χαμογελά και πίνει) Σ' ευχαριστώ... στη φιλία μας...

ΝΤΑΝΙΕΛ

Λοιπόν, μια και η κυρία συγγραφή σου κάνει τα πεισματάρικα της, δε σημαίνει πως εσύ πρέπει να κλείνεις εδώ μέσα και να μην πηγαίνεις ούτε μία βόλτα ακόμη και τη μέρα των γενεθλίων σου.

ΜΠΡΑΪΑΝ

Ε, όχι και πως δε βγαίνω, κάθε μεσημέρι πηγαίνω για φαγητό στο σινιόρ Πέπε, αυτό δεν είναι βόλτα;

ΝΤΑΝΙΕΛ

Θεωρείς βόλτα να πας από εδώ ως την απέναντι γωνία, να καθίσεις εκεί για μια ωρίτσα, πάντα στο ίδιο τραπέζι, στη γωνιά που κοιτάζει έναν ζωγραφισμένο πίνακα και με την πλάτη στον κόσμο; Ωραίες βόλτες κάνεις.

ΜΠΡΑΪΑΝ

Είναι πολύ καλύτερα να χαζεύω κάθε μέρα αυτή τη φθηνή αντιγραφή του Ρενουάρ, από το να βγαίνω κάθε βράδυ και να γυρνοβολάω στα μπαρ πίνοντας όπως κάνεις εσύ.

ΝΤΑΝΙΕΛ

Δε σου είπα να γυρνοβολάς κάθε βράδυ, αλλά και να μη βγαίνεις καθόλου, το βρίσκεις λογικό;

ΜΠΡΑΪΑΝ

(Αναστενάζει βαθιά) Και να το θέλω, δε γίνεται, ειδικά τώρα...

ΝΤΑΝΙΕΛ

Γιατί δε γίνεται ειδικά τώρα;

ΜΠΡΑΪΑΝ

Σου έχω αναφέρει, πως έχω πάρει από τον εκδότη μου μια αρκετά μεγάλη προκαταβολή, για το βιβλίο που γράφω αυτό το διάστημα και που πρέπει να παραδώσω το πολύ μέχρι αρχές Μαρτίου, ώστε να εκδοθεί το καλοκαίρι.

ΝΤΑΝΙΕΛ

Και λοιπόν; Θα το παραδώσεις στην ώρα του. Έχεις χρόνο μπροστά σου, Νοέμβριος είναι ακόμη...

ΜΠΡΑΪΑΝ

Έτσι πίστευα κι εγώ, ότι αυτή τη φορά, θα το παραδώσω στην ώρα του... δυστυχώς όμως δεν το βλέπω... γι' αυτό είμαι τόσο αναστατωμένος...

ΝΤΑΝΙΕΛ

Τι θέλεις να πεις; Εσύ ακουγόσουν ενθουσιασμένος όταν άρχισες να δουλεύεις πάνω σ' αυτό το βιβλίο και έλεγες πως προχωράει πολύ γρήγορα.

ΜΠΡΑΪΑΝ

Η αλήθεια είναι πως ναι, ήμουν και είμαι ενθουσιασμένος με τη συγγραφή του, όμως έχω πλέον θέμα χρόνου παράδοσης. Είναι μέσα Νοέμβρη και δεν έχω φτάσει καν στη μέση της υπόθεσης... και το χειρότερο; Έχω κολλήσει για τα καλά Ντάνιελ, δεν μπορούσε να είναι χειρότερα. *(Κάθεται στην πολυθρόνα κουνώντας απελπισμένα το κεφάλι του)* Σαν να έχει πέσει μια μαύρη κουρτίνα μπροστά μου και δεν μπορώ να δω τίποτε στην εξέλιξη. Οι ήρωές μου μαρμάρωσαν στις

θέσεις τους, αρνούνται να προχωρήσουν έστω και ένα βήμα, κι αν το κάνουν, είναι λανθασμένο.

ΝΤΑΝΙΕΛ

Δεν πολυκαταλαβαίνω αυτή την επαφή σου με τους ήρωές σου και πώς λειτουργείς μαζί τους, αλλά σαν να τους δίνεις μεγάλα προνόμια. Νομίζω πως το κουμάντο το κάνει ο συγγραφέας, όχι εκείνοι.

ΜΠΡΑΪΑΝ

Έτσι πιστεύουν όσοι είναι έξω από τον χώρο... πως το κουμάντο το κάνει ο συγγραφέας. Σε πληροφορώ πως στη συγγραφή, κουμάντο κάνουν οι ήρωες και είναι εκείνοι που κινούν τα νήματα της ζωής τους, που απλά περιγράφει στο χαρτί ο δημιουργός τους. Υπάρχει ένας ομφάλιος λώρος που ενώνει αυτούς τους δύο κι αν οι ήρωες, νιώσουν πως ο λώρος που τους συνδέει με τον συγγραφέα, κόβεται ή χαλαρώνει, παύουν να του δίνουν σημασία.

ΝΤΑΝΙΕΛ

(Κάθεται απέναντί του) Βλακείες... βλακείες... έχεις κολλήσει γιατί σε έχει φάει η μούχλα και η κλεισούρα του σπιτιού σου. Πώς να μη μουχλιάσει ένας εγκέφαλος όταν δεν αερίζεται συχνά κι όπως πρέπει; Βγες έξω να αερίσεις το μυαλό σου.

ΜΠΡΑΪΑΝ

Ειλικρινά, νιώθω ανήμπορος, απογοητευμένος, δεν ξέρω πια τι να κάνω...

ΝΤΑΝΙΕΛ

Ξέρω όμως εγώ, φίλε μου. Τα πράγματα είναι απλά, θα βγούμε έξω, θα πάρουμε τον φρέσκο αέρα μας, θα πάμε σε ένα

μπαράκι που ξέρω και είναι σούπερ, θα πιούμε τα ποτάκια μας, να ξυπνήσουν και οι ήρωές σου που κοιμούνται και θα δεις πως θα νιώσουν καλύτερα και θα επανέλθουν.

ΜΠΡΑΪΑΝ

Μα νιώθω καλά μέσα στο σπίτι μου Ντάνιελ, για να πω την αλήθεια μόνο εδώ μέσα νιώθω άνετα. Ο κόσμος εκεί έξω με τρομάζει, αυτές οι ταχύτητες του χρόνου, που κουβαλούν όλοι πάνω τους, που βιάζονται να φτάσουν, χωρίς πολλές φορές να ξέρουν καν πού πηγαίνουν, που σε αγνοούν ακόμη κι αν πέσεις κάτω λιπόθυμος, που είναι σαν να μην υπάρχουν, όλα αυτά με κάνουν να νιώθω, πως είμαι ανύπαρκτος, ένα φάντασμα που περιφέρεται άσκοπα.

ΝΤΑΝΙΕΛ

Μα τι είναι αυτά που μου λες Μπράϊαν! *(Σηκώνεται, πηγαίνει στο παράθυρο και του δείχνει έξω)* Ζεις στο East Village, στην καρδιά της Νέας Υόρκης, σε μια πόλη που δεν κοιμάται ποτέ, ανάμεσα σε ενδιαφέροντες ανθρώπους, οι περισσότεροι καλλιτέχνες και ιδιαίτερα φιλικόι αν ξέρεις πώς να τους πλησιάσεις κι εσύ προτιμάς τους άθλιους τοίχους αυτού του διαμερίσματος; Δεν είναι οι άνθρωποι που σε τρομάζουν, αλλά εσύ που τρομάζεις τους ανθρώπους. Εσύ, είσαι εκείνος που βάζεις όρια ανάμεσά σας. Και μόνο το παγωμένο ανέκφραστο πρόσωπό σου είναι αρκετό για να αποθαρρύνει ακόμη και τον πιο τολμηρό να σου μιλήσει! Εσύ επέλεξες να είσαι μόνος!

ΜΠΡΑΪΑΝ

Όσο κι αν σου φαίνεται παράξενο το προτιμώ. Προτιμώ το ωραίο μου διαμέρισμα και την ησυχία μου... είναι τόσο κακό αυτό;

Νέα Υόρκη, 1995

Ο Μπράιαν Τζόνathan Μαλόι και ο Ντάνιελ Φάλλον είναι παιδικοί φίλοι, μετανάστες από την Ιρλανδία και παντελώς διαφορετικοί χαρακτήρες. Ο Μπράιαν είναι ένας μοναχικός συγγραφέας που αγαπά την ησυχία, ενώ ο Ντάνιελ, πρώην αθλητής του μπέιζμπολ και νυν προπονητής μιας μικρής ομάδας, με τρεις αποτυχημένους γάμους, είναι γυναικάς και του αρέσει το ποτό. Μέσα όμως από αυτή τη διαφορετικότητά τους συμπληρώνουν ο ένας τον άλλον και φυσικά τους συνδέουν δυνατά η κοινή καταγωγή και τα παιδικά βιώματά τους.

Όταν πριν από εννέα χρόνια ο Μπράιαν εξέδωσε το πρώτο βιβλίο του, έκανε τεράστια εκδοτική επιτυχία και έγινε διάσημος. Ξεκινώντας, όμως, να γράφει το δεύτερο, έχασε την Κλερ, τη γυναίκα του, και κλείστηκε στον εαυτό του, μη δυνάμενος να ξαναγράψει άλλο βιβλίο. Η οικονομική αδράνεια τόσων ετών τού έχει δημιουργήσει οικονομικά προβλήματα, γι' αυτό πιέζει τον εαυτό του να ολοκληρώσει εκείνο το βιβλίο που άφησε στη μέση. Όλα πηγαίνουν καλά, μέχρι που το διαμέρισμα δίπλα στο δικό του νοικιάζεται από τη Μανόν Ριβερστούουν, μια νεαρή στριπτιζέζ που κάνει πολλή φασαρία. Ο Μπράιαν είναι πλέον πεπεισμένος ότι δε θα μπορέσει να ολοκληρώσει το βιβλίο του και σκέφτεται να τα παρατήσει όλα, όταν ξημέρωμα Πρωτοχρονιάς συμβαίνει το αναπάντεχο...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-4527-4

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΜ: 27302